

не, Байера. За това инородни-ти филолози — историци не разумѣвахъ Влашки-ты думы, писаны напримѣръ, п ж не, вмѣсто рane, хлѣбъ (panis Лат., il pane Итал.) м жна, вмѣсто мана, ржка (manus Лат., mano Итал.) пъ ренте, вмѣсто рarente отецъ, (parens, parentes, Лат., il parente Ит.) фемея вмѣсто femeja (femina, femilla), жена.

Еуам авут	вмѣсто ham havut.
туій авут	„ ai havut.
Еліу авут	„ au havu.
нойавем авут	„ Noi avem avut.
войавец авут	„ Voi avets avut
Еуау авут	„ jeu au avut. etc.

Или щи Руманеще? вмѣсто Seis Romanice, сир. знаеш ли Римскы, сир. Влашки? и проч.

Нѣма повече да говорѣж за Влашкий языкъ; нъ щж кажж това, че таково успорядно сравненіе Влашкий языкъ съ Латинскый и Италянскый можемъ да направимъ въ цѣлый языкъ, отъ което можемъ да познаемъ по' ясно отъ слынце-то, че той языкъ е отъ тамъ, отъ дѣто е и Италянскый, Французскый и Испанскый. То е такава истина, такава аксіома, каквж-то ни едно историческо мѣдрованіе не може да надвѣе. Азъ оставямъ още нѣкои ничтожны догатки, спорядъ които нѣкаквы народи Татарскы ли или Нѣмскы трѣбовало да ся прѣобрьнжтъ на Власи, или че вушь Власи-ти произлязли отъ нѣкое си смѣшеніе на нѣкаквы народы. И така всичка-та работа е тая, че до сега не сж обрашали прилично-то вниманіе на тоя народъ, отъ което произлязохъ различни криви изясненія. И не е чудно, че наскоро единъ ученъ пѣтователь казваше, че нѣкадѣ въ Унгаріж ся спѣнжлъ у единъ народъ, който говорилъ почти Латинскый языкъ, и наричалъ себе си Римляне; че той разказалъ това за чудо, и че ся прѣвело и пріяло и' въ Европж за чудо. Нъ доста!